

Załącznik nr 3 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1974 r. (poz. 133).

TABELA
miesięcznych dodatków funkcyjnych

Szczebel dodatku	Wysokość dodatku w zł	Szczebel dodatku	Wysokość dodatku w zł
1	200	5	1.000
2	400	6	1.200
3	600	7	1.400
4	800	8	1.700

134

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 24 maja 1974 r.

w sprawie stosowania przez jednostki gospodarki uspołecznionej formy bezgotówkowej w rozliczeniach z osobami fizycznymi, będącymi posiadaczami rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych w spółdzielniach oszczędnościowo-pożyczkowych.

Na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o rozliczeniach pieniężnych jednostek gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 44, poz. 215) oraz art. 29 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Placówki handlowe i usługowe jednostek zrzeszonych w Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”, Centrali Spółdzielni Ogrodniczych, Centralnym Związku Spółdzielni Mleczarskich, Centralnym Związku Kółek Rolniczych oraz w izbach rzemieślniczych są obowiązane przyjmować zapłatę za towary i usługi czekami wystawionymi przez osoby fizyczne, będące posiadaczami rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych w spółdzielniach oszczędnościowo-pożyczkowych, zwanych dalej „bankami spółdzielczymi”.

2. Do przyjmowania zapłaty czekami są obowiązane również placówki handlowe i usługowe państwowych jednostek organizacyjnych i jednostek spółdzielczych nie wymienionych w ust. 1, wytypowane przez terenowe organy administracji państwowej, zgodnie z ogólnymi zasadami ustalonymi przez Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług.

3. Posiadacze rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych mogą regulować czekami z tych rachunków należności z tytułu zobowiązania pieniężnego wsi oraz inne zobowiązania, do których mają zastosowanie przepisy o zobowiązaniach podatkowych.

§ 2. 1. Czek może być wystawiony tylko na określoną osobę fizyczną lub prawną.

2. Dolna granica czeku wynosi 100 zł.

3. Czek jest ważny 10 dni od daty wystawienia, nie wliczając w to dnia wystawienia.

§ 3. 1. Czek powinien być wypełniony i podpisany piórem lub długopisem; kwota czeku podana cyfrowo powinna być zgodna z kwotą podaną słownie, a nazwa miesiąca określająca datę wystawienia powinna być napisana słownie.

2. Jeżeli czek jest wystawiony na kwotę przekraczającą 10.000 zł i jest realizowany w jednostce przyjmującej zapłatę czekami, mającej siedzibę poza powiatem (miastem stanowiącym powiat lub miastem wyłączonym z województwa), na którego terenie ma siedzibę bank spółdzielczy prowadzący rachunek wystawcy, to czek powinien ponadto zawierać stwierdzenie tego banku, że kwota czeku ma pokrycie na rachunku wystawcy.

3. Czek nie może być wystawiony na kwotę wyższą od ceny zakupionego towaru, świadczonej usługi lub regulowanej należności.

4. Czek nie powinien zawierać poprawek lub skreśleń.

§ 4. 1. Przyjmujący zapłatę czekiem obowiązany jest sprawdzić, czy czek spełnia warunki określone w § 2 i 3.

2. Przyjmujący zapłatę czekiem wpisuje na jego odwrocie serię i numer dowodu osobistego osoby przedstawiającej czek do realizacji lub dokonuje adnotacji, że osoba ta jest mu osobiście znana, oraz potwierdza swoim podpisem i odciskiem stempla firmowego dokonanie czynności związanych ze sprawdzeniem czeku i tożsamości osoby przedstawiającej czek. Obowiązek wpisywania serii i numeru dowodu osobistego osoby przedstawiającej czek do realizacji nie dotyczy czeków wystawionych na kwoty do 1.500 zł.

§ 5. Bank spółdzielczy ponosi odpowiedzialność wobec jednostek przyjmujących zapłatę czekami za pokrycie czeków przyjętych przez te jednostki z zachowaniem obowiązujących przepisów.

§ 6. 1. Jednostka przyjmująca zapłatę czekiem obowiązana jest otrzymany czek przekazać niezwłocznie do oddziału banku prowadzącego jej rachunek główny (bieżący).

2. Tryb rozliczeń między bankiem prowadzącym rachunek jednostki przyjmującej zapłatę czekami a bankiem spółdzielczym z tytułu przyjętych czeków ustali Prezes Narodowego Banku Polskiego w porozumieniu z Zarządem Centralnego Związku Spółdzielni Oszczędnościowo-Pożyczkowych.

§ 7. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej dokonujące zakupu produktów rolnych od osób fizycznych posiadających w bankach spółdzielczych rachunki oszczędnościowo-rozliczeniowe lub inne rachunki są obowiązane na ich żądanie przekazywać na te rachunki należności za sprzedane produkty.

2. Jednostki gospodarki uspołecznionej udzielające zamówień na dostawy, roboty i usługi rzemieślnikom, posiadającym w bankach spółdzielczych rachunki oszczędnościowo-rozliczeniowe lub inne rachunki, obowiązane są na żądanie rzemieślników przekazywać na te rachunki należności za wykonane dostawy, roboty i usługi.

§ 8. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 24 czerwca 1968 r. w sprawie regulowania zobowiązań podatkowych czekami spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowych (Dz. U. Nr 23, poz. 152).

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1974 r.

Minister Finansów: S. Jędrzychowski

135

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 4 czerwca 1974 r.

w sprawie ograniczenia palenia tytoniu ze względów zdrowotnych.

W celu dalszej poprawy warunków zdrowotnych i higienicznych w zakładach pracy, w zakładach nauczania, w lokalach i innych pomieszczeniach użyteczności publicznej oraz ochrony zdrowia osób niepalących i palących, a zwłaszcza zapobiegania chorobom wywoływanym paleniem tytoniu, na podstawie art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. Nr 55, poz. 434 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się zakaz palenia tytoniu w jednostkach organizacyjnych resortu zdrowia i opieki społecznej:

- 1) na zebraniach, naradach i konferencjach,
- 2) w stołówkach i bufetach zakładowych (pracowniczych, studenckich, szkolnych),
- 3) w poczekalniach zakładów służby zdrowia, poza wydzielonymi pomieszczeniami przeznaczonymi na palarnie,
- 4) w jadalniach domów pomocy społecznej, sanatoriów i innych,
- 5) w aptekach,
- 6) we wszystkich pomieszczeniach przeznaczonych do przebywania chorych i pensjonariuszów (sale chorych, pokoje, gabinety lekarskie i zabiegowe, korytarze) — poza wyodrębnionymi pomieszczeniami wyznaczonymi jako palarnie.

2. Poza ograniczeniami określonymi w ust. 1 zakaz palenia tytoniu obowiązuje pracowników służby zdrowia i opieki społecznej w czasie ich bezpośrednich kontaktów z osobami korzystającymi ze świadczeń.

3. W świetlicach i klubach obejmujących więcej niż jedno pomieszczenie należy wydzielić sale dla niepalących.

4. W uzasadnionych wypadkach osoba chora obłożnie przebywająca w szpitalu może uzyskać zgodę ordynatora na palenie tytoniu, jeżeli jest to dopuszczalne ze względu na stan zdrowia innych chorych przebywających w tym samym pomieszczeniu:

§ 2. Zaleca się ministrom, kierownikom urzędów centralnych, wojewodom i prezydentom miast wyłączonej z województw w stosunku do podległych im jednostek organizacyjnych:

- 1) wydanie zakazu palenia tytoniu w pomieszczeniach stołówek, bufetów pracowniczych, bufetów studenckich i innych tego rodzaju pomieszczeniach,
- 2) wprowadzenie zakazu palenia tytoniu na zebraniach, naradach i konferencjach,
- 3) zobowiązanie kierowników podległych jednostek do wydzielenia miejsc przeznaczonych na palarnie dla pracowników,
- 4) wprowadzenie zakazu palenia tytoniu w jadalniach, stołówkach i bufetach przez osoby przebywające w podległych tym organom ośrodkach szkolenia, domach wczasowych, ośrodkach wypoczynkowych i schroniskach turystycznych,
- 5) zapewnienie wydzielenia sal dla niepalących w świetlicach i klubach obejmujących więcej niż jedno pomieszczenie.

§ 3. Kierownicy zakładów pracy określają szczegółowo stosowanie zakazów i ograniczeń, o których mowa w § 1 i 2, w odniesieniu do pracowników tych zakładów w porozumieniu z organami samorządu robotniczego lub związków zawodowych.